

[Lis Noer Holmberg]

ganske naturligt, at syge medborgere skal have mulighed for at blive behandlet på hospitaler uden for deres eget amt. Det vil være til glæde for patienterne, og det vil også give en vis konkurrence imellem de forskellige hospitaler i dette land. Det vil hjælpe på ventelisterne. Et lille land som Danmark bør ikke have disse meningsløse grænser, når det drejer sig om at hjælpe forpinte mennesker, som vi efterhånden har ganske mange af.

Amterne magter det ikke, det er vores opfattelse. Og tiden er nu moden til, at der handles på dette område, for hvorfor skal lidende patienter sendes til Nordtyskland og få opereret et knæ? Hvorfor skal andre lade sig operere i England, når vi i Danmark har kostbare hospitaler, der blot udnyttes forkert? Det er jo fuldstændig galimatias.

Et problem, der ikke tales så meget om, men som i høj grad virker hæmmende, er de mange faggrupper. Jeg tror, det er 27 forskellige overenskomster, der skal gå hånd i hånd på vore hospitaler. Alene det er en lammende faktor. Man oplever, hvordan overlæger og oversygeplejersker strides om, hvem der har kompetencen, hvem der skal bestemme, hvem der skal lede. Tænk, hvad der går af tid med møder om disse stridigheder. Og patienterne venter. Det er smerteligt for patienterne, og det er hundedyrt for vores samfund.

Vi oplever også stadig væk, at ældre mennesker sidder og venter ved en sygehusseng, fordi kommunerne ikke lever op til deres ansvar over for deres gamle medborgere. Efter min mening burde man for længst have skredet ind og pålagt samtlige kommuner at betale for hvert eneste døgn, de beslaglægger en sygehusseng med et ældre menneske, der er færdigbehandlet, og som kan udskrives. Mange kommuner har i høj grad brugt sygehussenge til opbevaring af de ældre og lægger derved udgifter over på amtet, samtidig med at de lægger beslag på senge, der kunne bruges til ventepatienter. Og samtidig er det en hån imod vore gamle mennesker, vore ældre. Det er den tak, vi giver dem for det, de har givet os.

Centrum-Demokraterne har sympati for Fremskridtspartiets lovforslag. Dog mener vi ikke, at der mangler ressourcer i hospitalsvæsenet. Vi mener derimod, at de ressourcer, der er til rådighed, kan anvendes bedre. Bedre ledelse, nedbrydning af faggrænser, så alle arbejder

sammen om det egentlige, nemlig patientens ve og vel, nedbrydning af amtsgrænser vil skabe konkurrence mellem vore hospitaler, og det er sundt. Det har vi brug for.

Endelig ønsker CD det danske hospitalsvæsen lagt ind under Sundhedsministeriet med sundhedsministeren som den øverste ansvarlige og så selvfølgelig med en kompetent ledelse ude på det enkelte hospital. Men vi vil gerne bede sundhedsministeren om at komme med et udspil om dette.

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Det var nu dejligt, om alt var sort eller hvidt. Jeg synes, at vi må konstatere, at vi i Danmark generelt stort set har et godt sundhedsvæsen. Vi kan alle sammen blive behandlet uanset indtægter, og derfor mener jeg, det er meget vigtigt, at vi værner om vores system og udbygger det på de steder, hvor det ikke fungerer godt nok.

Jeg synes ikke, vi har grund til at trække det ned i så lavt et plan, at vi synes, det hele er så umuligt. Jeg tror, at mange, der kommer tilbage fra andre lande, har oplevet, hvordan systemerne fungerer ikke ret langt fra, hvor vi bor. Så bliver man meget glad for det, vi har i Danmark. Derfor er det vores opgave at finde ud af, hvordan vi gør det bedre.

Det er slået fast gang på gang, at jo mere vi kan, des dyrere bliver det. Jeg tror, det var en socialdemokrat, der for år tilbage blev skældt ud, fordi hun tillod sig at sige noget om, at der ville komme en tid, hvor vi skulle til at prioritere, og hvor der måske ikke var penge nok til alt det nye. Det viser sig jo at slå til, og det er klart, at det er det, der bliver spørgsmålet.

I lovforslaget bliver det sagt, at man skal behandles meget hurtigt. Men der skal jo altid gå en vis tid. Man kan ikke forlange at komme til med det samme. Det betyder også en dårlig planlægning på sygehuse.

Spørgsmålet er for os at finde ud af, hvor hurtigt vi kan hjælpe mennesker, der trænger til hjælp. Her tænker jeg på problemer med øjne og benene, og hvor det nu er, det er galt. Kan vi helbrede nogle af disse ting, så sparer vi ressourcer på andre områder, f.eks. hjemmehjælp osv.

Dertil kommer, at det er forkert, at mennesker skal gå med smerter i lang tid, det er rigtigt, men jeg tør næsten sige til CD's ordfører, at man er kommet meget længere, siden vi sidst havde debatten.